Síla v kordech rodu Wellnsburgů

1. díl

KATARINE A JEJÍ INTRIKY

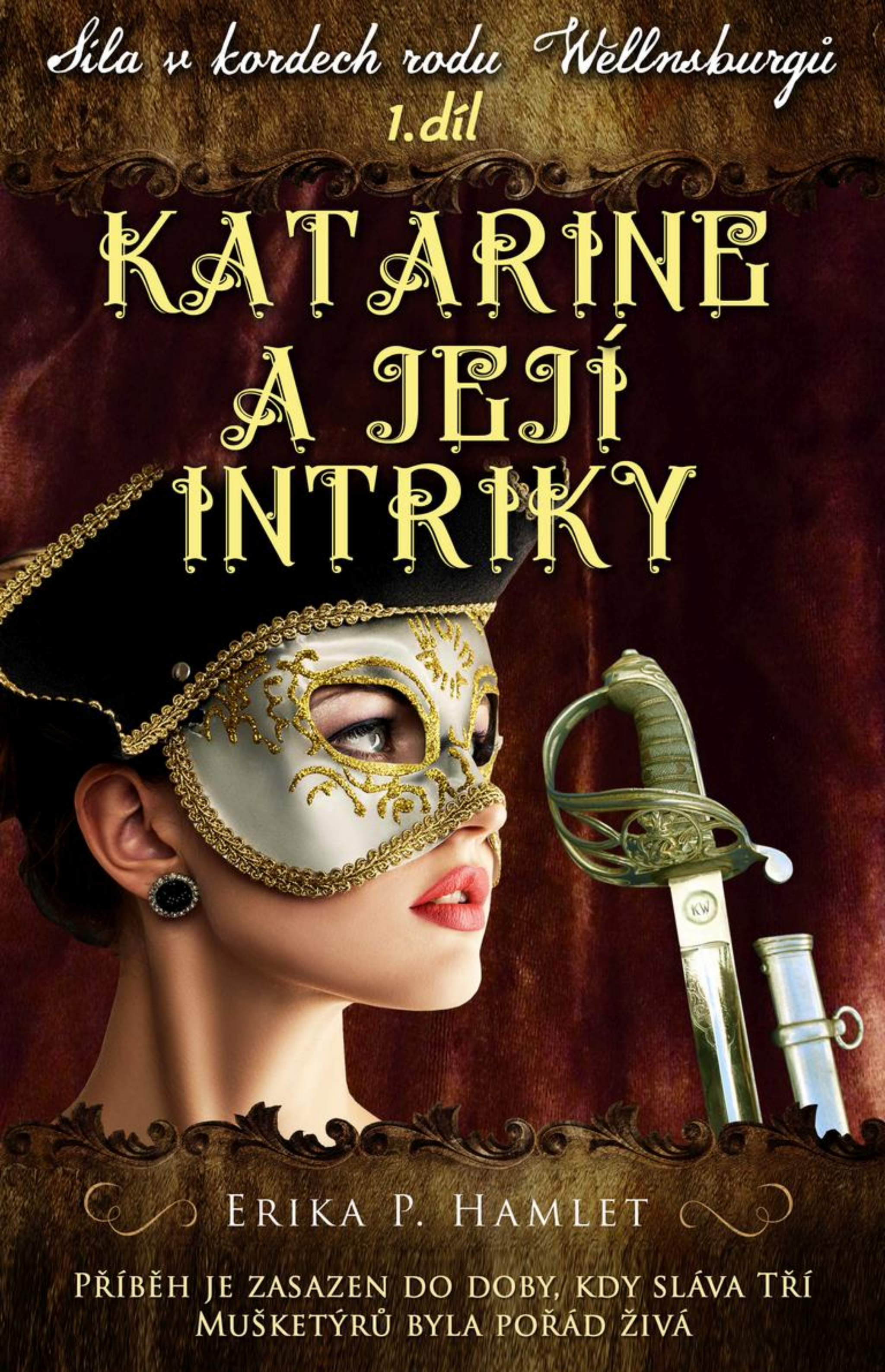

ERIKA P. HAMLET

PŘÍBĚH JE ZASAZEN DO DOBY, KDY SLÁVA TŘÍ MUŠKETÝRŮ BYLA POŘÁD ŽIVÁ

SÍLA V KORDECH RODU WELLNSBURGŮ

Katarine a její intriky

1. díl

ERIKA P. HAMLET

ÚVOD

Obsah celého příběhu je zasazen do doby, kdy ještě sláva tří mušketýrů nestačila vymizet z paměti lidí a kdy mužům kardinála Richelieua při myšlence na tyto chrabré šermíře naskakovala husí kůže.

CESTA ZA HLASEM SVÉHO SRDCE

Bylo podzimní odpoledne protkané sluncem, které stále vydávalo tolik tepla a záře, jako by byly horké letní dny. Člověk by myslel, že se létu nechce odejít. Vzduchem se nesl závan napětí, dobrodružství, nadějí a očekávání, ale i strasti, radosti a úzkosti…

Příroda se touto dobou postupně nechávala odít do krásných podzimních odstínů a pocestný, který procházel krajem a tíhl k umění, musel na chvíli postát a pokochat se pestrou paletou barev, jež si příroda sama míchala a jimiž v těchto dnech barvila všechno kolem sebe.

Byla to přímo pastva pro oči malířů, kteří se nechávali unášet kouzlem samotného podzimu. Vše se postupně chystalo na zimní spánek. Počasí ale bylo v tyto dny vrtkavé a měnilo svoje nálady tak rychle, že nikdo nemohl předpovídat, co může během chvilky očekávat.

„Budeme muset zastavit," poznamenal Martrek a podíval se přes rameno na Katarine, která mu ihned věnovala úsměv. „Já vím, že si nikdy nebudeš stěžovat, ale vidím, že jsi cestou pěkně utrmácená," dodal.

Prašnou polní cestou uháněl koňský povoz. Nebyl to panský kočár, který byl výsadou vyšší společenské třídy a šlechty, a nebyla to ani cestovní drožka. Podle toho, jak vypadal, se dalo soudit, že sloužil spíše ke svážení sena, trávy a obilí. Byl to na pohled obyčejný koňský povoz pro veškeré práce na poli a kolem hospodářství, který byl k vidění jak u bohatých šlechticů, tak u průměrných měšťanů, kteří jej používali pro běžné práce týkající se hospodářství.

Na tomto povozu, taženém jedním koněm, se nedalo nepovšimnout si sedící postavy ženského vzezření, která byla oděna do drahých šatů a usazena na kupě sena.

Kůň najednou zvolnil a na kozlíku sedící muž, který povoz řídil, zatáhl za opratě, takže vůz se pozvolna zastavil. Muž seskočil z povozu, odkud kočíroval koně, a kráčel směrem dozadu k sedící ženě. Vedle postavy v seně ležela velká cestovní taška, která nebyla ani z poloviny plná.

Podle toho, jak muž vypadal, se dalo soudit, že mu není více než třicet let. Byl vysoký, pěkně urostlý, s pohlednými rysy v obličeji a s hustými tmavými vlasy padajícími až na ramena. Oblečen byl do šatů, které nejspíš nosili správci na dvoře šlechty, ale s jistotou se to říci nedalo, protože jeho oděv častým nošením nejen ztratil tvar, ale měl i vybledlou barvu.

„Katarine?" oslovil muž ženu, která seděla na voze celá zahalená do dlouhého cestovního pláště s kapucí, který byl bohatě nabíraný kolem ramen a nařasený tak, aby umožňoval

pohodlnou chůzi. Materiál byl nejspíš ze zámoří a nebyl nijak levný. „Musíme se na chvíli zastavit, dát koni napít a také ho nechat napást, když je tu možnost čerstvé pastvy," nechal se slyšet Martrek, muž, který před chvílí řídil povoz. „Je tu potok a my už nemáme vodu ani pro sebe. Jestli se chceš zatím trochu projít, než doplním kožené láhve, řekni – rád ti pomůžu," řekl a z jeho hlasu bylo patrné, že k této ženě cítí víc než jenom povinnost ji někam doprovodit.

„Asi bych měla," bylo slyšet z jejích úst. Žena se přitom snažila posunout blíž k okraji povozu. „Ale nevím, zda to zvládnu," odpověděla muži, který čekal jenom na její odpověď a na to, co pro ni může udělat. „Martreku," oslovila ho a napřáhla k němu ruce na znamení, že chce sestoupit z vozu.

Martrek ji uchopil, nadzvedl a lehce spustil k zemi. Přidržel ji, aby získala rovnováhu, a zadíval se do jejích modrých očí. Něžně ji objal a ona se mu schoulila do náruče, v níž cítila veškeré bezpečí, jež potřebovala.

„Ano, cítím se dost unaveně, ale malá procházka mi udělá dobře. Ty se tedy zatím postarej o koně a o tu vodu. Já na tebe počkám tady opodál, než se vrátíš." Chytila se bočnice povozu a ztěžka oddychovala. Cesta vozem ji nesmírně vyčerpávala, i když jenom nečinně seděla a snažila se kochat přírodou. Katarine, která již nějakou dobu nosila pod srdcem nový život, se podívala Martrekovi do obličeje, jako by v něm chtěla něco vyčíst.

„Viděl jsem věž kostela, když jsme sjížděli dolů údolím, a tak si myslím, že místní fara nebude daleko," odvětil Martrek, aby ji povzbudil a utvrdil v tom, že cíl, který si vytyčili, je na dosah. Otočil se k vozu, vytáhl malý proutěný koš a podal ho Katarine. „Moje drahá, měla bys také něco sníst. Já hlad nemám, ale ty bys opravdu měla... Nevím, jak vyjádřit, že jsem opravdu moc šťastný, že jsi tady se mnou, ale… ale… Jsi si opravdu jistá, Katarine, že toho jednou nebudeš litovat?" zeptal se s obavami a uchopil ji za ruce. Poklekl před ní na koleno na znamení, že si toho nesmírně váží. Díval se jí do očí, v nichž byla únava z těch dlouhých dní, které již měli za sebou.

I přes všechno to strádání bylo vidět, že Katarine ničeho nelituje, že k tomuto muži stále cítí tutéž pevnou lásku a že je stálá ve svém přesvědčení a odhodlání, jež si oba slíbili – a to pokračovat a jít životem spolu.

Když Martrek povstal, přivinula se na jeho hruď ještě pevněji. „Ne, ničeho nelituji. Vím, že nebudu mít takový život, jaký jsem měla na panství svého otce, ale věřím, že to spolu zvládneme, a pokud Boží vůle a láska budou s námi, nebudeme strádat, Martreku," pronesla odhodlaně.

Kůň se k nim otáčel a vypadal, jako by celé rozmluvě rozuměl. Radostně zaržál, protože cítil, že bude z tažení na chvilku vysvobozen.

Poté co se Martrek ujistil, že je Katarine v pořádku, začal se starat o koně a odvedl ho k řece, aby se mohl napít. Čas od času se zahleděl na místo, kde Katarine odpočívala, aby se ujistil, že kolem ní neprochází nikdo nezvaný a že se necítí osamocená, když se on musí postarat o koně. Katarine zvedla ruku a zamávala mu na znamení, že je vše v pořádku. Martrek jí radostně zamával nazpět.

Po krátké přestávce vůz, tažený koněm, který nabral sílu a osvěžil se, pokračoval dál. Obloha se postupně zatahovala a kupily se na ní mraky. Na cestě, po níž se blížili k malému městu, je potkávali lidé, kteří se za nimi ohlíželi, protože rozpoznali, že nejsou zdejší. Také jim bylo divné, že na povozu, jako je tento, sedí žena oděná do tak drahých šatů. Všichni místní se zde znali, a tak na první pohled poznali, že je to někdo cizí, někdo, kdo přes jejich poklidné město projíždí nebo hledá farnost. Příliš se o příchozí ale nezajímali, protože jich za den viděli několik. Co je nyní trápilo více, bylo vrtkavé počasí, které dávalo tušit, že déšť je nablízku a bude z toho pěkná bouřka. Člověk by se nenadál, jak může počasí měnit své nálady. Během dne se mohlo prostřídat jak slunečné počasí, tak pěkné hromobití.

„Hej, chlapče," zavolal Martrek na jednoho místního chasníka, jenž kolem nich projížděl na koni a na němž bylo také vidět, že se chce dostat pod střechu ještě za sucha, protože spěchal.

„Ano, pane?" odpověděl kluk a přiměl svého koně na nezbytnou chvíli zastavit, aby cizinci odpověděl na otázku a nebyl nezdvořilý, protože si všiml, že cizinec měl na voze ženu.

„Jak je odsud daleko místní fara?" zeptal se Martrek.

„Není to daleko, pane. Tam, jak je vidět věž kostela, tak hned vedle je i naše fara. Po téhle cestě se dostanete ke kovárně a pak ulicí přímo na místní trh, který je uprostřed náměstí, no a tam se musíte zeptat, jak dál, protože je tam hodně uliček, tak abyste nezabloudili. Na místním tržišti je touhle dobou dost zmatek, pane, protože každý se snaží prodat své zboží co nejdříve a pak utéct před bouřkou domů. Není to daleko, jak jsem řekl," opakoval kluk. „Ale nevím, jestli je pan farář dnes doma, protože jsem ho viděl odcházet do vedlejší vesnice za nemocným, aby mu dal poslední pomazání. A vy jste jeho příbuzný?" vyzvídal vesnický chasník, jemuž neuniklo, že si povídá s cizincem, kterého zde nikdy předtím neviděl.

„Ne, nejsme jeho příbuzní, ale chtěli bychom s ním mluvit," pohotově pronesl Martrek.

„Když nebude doma pan farář, vždy se na faře někdo najde, pane, ale teď se na mě nesmíte zlobit, že spěchám. Blíží se pořádná bouřka a chtěl bych být už doma, i kůň je neklidný," odpověděl kluk a ani koně nemusel nutit, aby se dal do pořádného cvalu, protože ten sám cítil, že musí spěchat, aby se dostali do bezpečí.

Katarine i Martrek cítili ve vzduchu, že bouřka je opravdu velice blízko, i když ještě před chvílí bylo nebe zataženo jen způli. Mraky se po obloze pohybovaly mílovými kroky. Oba si

touženě přáli být co nejdříve někde pod střechou, v suchu a bezpečí. Vůz, kterým se vezli, nebyl krytý, a obavy před bouřkou byly tedy namístě.

Drželi se rady místního chasníka, jenž jim velice dobře popsal cestu, kterou se mají vydat. Minuli kovárnu a zanedlouho slyšeli hlasy vycházející z místa, kde muselo být místní tržiště.

„Berte, berte, lidičky! Jsou to unikátní kousky, takové nemají ani na vedlejším hrabství!“ vychvaloval své zboží muž, který držel v obou rukou dvě tlusté slepice. Střídavě je před sebou zdvihal a zase spouštěl, aby každý viděl, co vychvaluje, a za vydatného kdákání slepic nepřestával pokřikovat a pobízet kolemjdoucí, aby si koupili jeho zboží.

Tržiště ještě stále žilo tím správným ruchem. Martrek s Katarine slyšeli vřavu a křik lidí, kteří pobíhali sem a tam a chtěli prodat své zboží za dobrou cenu dříve, než se pořadně rozprší a tržiště se promění v jednu velkou zablácenou louži. Síla peněz a vidina zisku držela prodávající stále na místě. Místní farmáři vychvalovali své zboží a postupně slevovali z ceny, pokud si kupující chtěl koupit více kusů. Vše zde tvořilo tu správnou atmosféru, která panuje jenom na trzích. Prodávající a kupující se dohadovali o ceně, až si nakonec plácli, pokud cena oběma vyhovovala. A tak jako všude se i zde našli lidé, kteří chtěli prodávat, i takoví, kteří chtěli koupit – jak se říká – jen za pět prstů, tedy honem něco ve správnou chvíli, kdy se nikdo nedívá, ukrást.

Začal se zvedat vítr. Lidé si změny vrtkavého počasí povšimli více, a tak někteří začali zboží balit a chystali se k odchodu. Kejklíři, kteří nepřestávali hrát a bavit lidi, byli rádi za jakoukoliv drobnou minci, kterou jim někdo hodil. Ti se naopak snažili, aby lidé neodcházeli.

Po několika minutách se spustil pořádný déšť, který zmáčel všechno, co nebylo zakryto. Katarine si přes hlavu přehodila kapuci a omotala si cestovní plášť pevněji kolem sebe. Martrek se na ni ohlédl a popohnal koně, aby se dostali do cíle co nejdříve.

Od místní fary je dělilo ještě pár ulic, když je zastihl déšť, a tak byli oba za chvíli řádně zmáčení, přestože se snažili zahalit do cestovních plášťů. Tkanina rychle nasávala vodu a oděv se stával stále těžším. I kůň by raději už byl v suché stáji s dobrým obrokem. Martrek ho popoháněl vší silou, ale zase ne tak divoce, aby mu ublížil, protože měl koně nesmírně rád.

Ihned jakmile spatřil bránu fary, seskočil z koně, zabouchal silně na dveře, aby si byl jist, že ho někdo uslyší, a čekal, zda se někdo objeví. Zabouchal ještě jednou, pro jistotu, protože si nebyl jist, zda ho poprvé někdo slyšel.

Po krátké chvilce se ve dveřích objevila ženská postava. Ve tváři neměla ani trochu překvapený výraz, zřejmě protože zde byli na pocestné zvyklí. Jakmile před bránou uviděla koňský povoz, zavřela malé dveře, zevnitř odhodila závoru u velkých dřevěných vrat a začala je otvírat. „Honem honem, dovnitř! Vjeďte i s koněm do stáje! Tam ho můžete odstrojit.“ Všude kolem bylo slyšet pronikavé řádění bouřky, která nabírala na síle, a přidávalo se i hromobití. Žena

popoháněla Martreka dovnitř a běžela za povozem, když v bouřce rozpoznala, že na promoklém seně sedí člověk, zřejmě žena zahalená do dlouhého pláště. Hned za běžící ženou se objevil pomocník faráře, který začal zavírat velkou bránu.

Jolla, žena, která jim přispěchala otevřít, měla docela příjemný hlas. Její kulatý obličej a vlídný pohled naznačovaly, že tady snad bude dělat hospodyni. „Asi hledáte našeho pana faráře…," řekla rychle, když už byli ve stáji, a natáhla ruku směrem ke Katarine, aby jí pomohla z vozu. „Jestli tedy hledáte našeho pána," pokračovala Jolla, „tak ten by se měl vrátit každou chvíli. Také na něj čekáme a doufáme, že se mu v té bouřce nic zlého nepřihodilo." Už už chtěla chytit Katarine za ruku, když za zády uslyšela Martrekův hlas.

„Já jí pomůžu!" Martrek nadzdvihl Katarine a opatrně ji postavil na zem.

„Tak pojďte dál, žádný poutník ještě nebyl ode dveří naší fary odehnán. No, vidím, že máte pěkného koně a vůz. Já bych vám ráda pomohla, ale ustájit ho a zvládnout všechno bude muset náš pomocník Jakub, který ví, co je potřeba dělat. Tady máš klíče. Až se budeš vracet zpátky, tak se snadno dostaneš dovnitř. Já se sem už nemusím vracet, ušetříš mi tak cestu!" řekla a zhluboka si povzdechla. „Huberta si náš pan farář bohužel vzal s sebou k nemocnému, jinak Hubert by se o vše bravurně postaral sám," vysvětlovala Jolla. „Ale nemějte nám to za zlé, my jsme nevěděli, že k nám míříte. Ale jak to nařizuje přikázání Boží o pocestném: budeme se snažit, abyste se zde cítili jako doma." Pak se obrátila na Katarine. „Ale co to vidím! Vy jste úplně na kost promočená, moje milá!" Jolla zalomila rukama, když se na ni podívala. „Musíme proběhnout k tamtěm dveřím a pak si ten těžký promočený plášť budete moct sundat," ukazovala rukou.

Za chvíli tato čiperná žena již vedla nečekanou návštěvu nahoru po farských schodech. „Dávejte dobrý pozor, kam šlapete! Schody jsou pro nás ženy dost vysoké a na některých místech také poničené. Budou se muset nechat opravit, ale zatím je mnoho jiných starostí, jak říká náš pan farář. Komu ale tyto schody vůbec nevadí, to jsou snad jen psi našeho pana faráře: ti to vyběhnou stokrát za den tak lehce, a nikdy nejsou unaveni," dodala Jolla, která se výstupem do schodů unavila, a tak bylo slyšet, jak zhluboka odfukuje, aby si ulevila. V ruce před sebou nesla petrolejovou lampu, protože jak se obloha před bouřkou zatáhla a začalo pršet, pronikalo dovnitř jen málo světla. Lampu nesla klidně, aby neuhasila plamen. Podle potřeby ji zvedala, aby lépe viděla na schody ona i pocestní, kteří kráčeli za ní.

„To víte, ta podivnost, které se říká elektřina, není ještě všude zavedena, a tak si musíme vystačit s tím, co máme," řekla s povzdechem.

Martrek stoupal po schodech jako poslední a dával dobrý pozor na Katarine, aby neupadla. V ruce nesl její zavazadlo, způli prázdné, do něhož Katarine uložila jen pár nezbytných věcí a oblečení, které měla ráda.

Místnost, do které vstoupili, je přivítala teplem a útulností. Kolem pece se pohybovala ženská postava ve velice jednoduchých vesnických šatech hnědé barvy s živůtkem, ze kterého vycházela řasená košile. Živůtek byl těsně sepnut nebo spíš svázán šněrováním a zpod něho vycházela bílá košile s pěkně nabíranými krátkými rukávy. Nařasenou dlouhou hnědou sukni zčásti zakrývala bílá zástěra. Žena, která se hbitě pohybovala kolem pece, měla vlasy hladce sčesané dozadu a sepnuté sponou. Vypadala, že je mladší než Jolla, která jim přispěchala otevřít dveře. Katarine si teď všimla, že obě ženy mají stejný oděv, který s Martrekem viděli při vstupu do města na zdejších ženách.

Obě se přívětivě usmívaly, a hlavně se na nic nevyptávaly, za což jim byla Katarine vděčna. Jolla měla přes ramena přehozenu širokou vlněnou šálu, která ji musela určitě hřát, hlavně když běžela někomu otevřít nebo když kvůli práci procházela studenými místnostmi. Také dlouhé chodby byly na faře i v létě dosti studené, a tak jí teplá šála jistě přišla vhod.

Podle zařízení místnosti Katarine správně odhadovala, že jsou v kuchyni. Vládl tam pořádek a čistota.

„Tak si u nás sedněte! Asi jste pěkně unaveni," ujala se opět slova Jolla a po očku se dívala na Katarine. „Moje milá, s vámi musíme honem něco udělat, abyste nám nenastydla, jak jste celá promočená," obrátila se na ni.

„Já se jmenuju Jolla," až teď se jím dotyčná představila. „My jsme tady s Martou hospodyněmi našeho pana faráře, staráme se o kostelík, udržujeme ho, staráme se také o zahradu a vše, co je potřeba. Tady v kuchyni se vždycky najde něco na zub a vám cestou určitě vyhládlo," pokračovala a místností, v níž se usadili, se roznesla sladká vůně skořice, zřejmě od koláče, který se tu musel před chvíli péct.

„Marta právě dopekla jablečný štrúdl, protože náš pan farář ho má moc rád, a jak víte, teď na podzim je tady u nás spousta jablek. No, nejenom jablek, ale i švestek a jiného ovoce, za což můžeme poděkovat Pánu Bohu." Jolla obrátila oči ke stropu, čímž naznačovala, že vzhlíží k nebesům, a jak mluvila, pokřižovala se na projev úcty a oddanosti tomu, komu tato fara a kostel slouží a v koho bezmezně věří ona a všichni zde, tedy Pánu Bohu. „Moje milá, měla byste se honem, ale honem převléct, nebo nejenže nastydnete, ale mohla byste z toho být i vážně nemocná," lamentovala Jolla.

„Katarine, moje nejdražší, asi bys měla poslechnout, bude to pro tebe lepší. Já se tady u kamen za chvíli usuším, ale ty na sebe musíš dávat dobrý pozor. Nechci, abys byla nemocná," řekl Martrek, poklekl a začal Katarine vyzouvat boty a masírovat chodidla.

„No a já se zatím podívám po nějakých šatech pro vás," dodala Jolla, „a Marta vám přinese koláč s teplým mlékem a medem. To vás posílí a před spánkem krásně zklidní. Marto! Už je

hodně pozdě, dojdi pak zatopit do pokoje pro hosty, aby tam měli příjemně a spalo se jim dobře," obrátila se na svoji společnici s prosbou a hned se zase věnovala Katarine. „A až se půjdu podívat po nějakých šatech, vy můžete jít rovnou ke stolu a najíst se. Převléct se můžete i v pokojíku pana faráře za paravánem, vždyť tady zatím není. Já vám s tím hned pomůžu." Její hlas zněl jako hlas staré chůvy, která chce pro svoji svěřenkyni jen to dobré. „No a Martrek – doufám, že vaše jméno vyslovuju správně – to tady ohlídá, aby nám v kamnech nevyhaslo, pravda?" dodala.

Pak se ohlédla a uviděla, jak Marta mávla rukou, že ona se také může o vše postarat, a již pokládala tři talířky s voňavým koláčem na stůl, kde byly ale jen dva hrnky teplého mléka s medem. Jeden přisunula ke Katarine, která již seděla za stolem, ale necítila se v těžkých mokrých šatech pohodlně. Druhý podala Martrekovi, který stál Katarine za zády a čekal, až ho o něco požádá, aby se jí mohl věnovat a pomoci jí, kdykoliv bude třeba.

„Ten třetí talířek voňavého koláče bez mléka je pro naše dobré duchy," dodala na vysvětlenou Marta a tvářila se přitom velice vážně. Položila talířek doprostřed stolu těsně k petrolejové lampě.

„Vy na to opravdu věříte?" zeptal se Martrek a na jeho tváři se objevil úsměv.

„Na co jestli věříme?" zeptala se Jolla.

„Na duchy," opáčil Martrek.

„Ano, zcela jistě existují a my na ně věříme. Máme rády ty dobré, kteří pomáhají se vší samozřejmostí, no a od těch zlých nám pomáhej Pán Bůh," dodala Jolla, která již byla na odchodu, a pokřižovala se.

„Děkuji vám, Marto, asi bude opravdu lepší, když půjdu nejdříve s Jollou a převléknu se do něčeho suchého, už mi začínají křehnout ruce. Ten koláč si určitě vychutnám později," řekla Katarine, zvedla se od stolu a následovala Jollu do pokojíku pro hosty. Byla unavená a i vstoje téměř usínala. Snažila se rozepnout si plášť a byla přitom velice nervózní, roztěkaná a nesoustředěná.

Jolla jí začala pomáhat zbavit se těch mokrých dlouhých šatů, které jí přidávaly na váze a kvůli kterým bylo pro Katarine mnohem obtížnější se pohybovat. Až teď si Jolla všimla, že mladá žena je v požehnaném stavu, že nosí pod srdcem nový život.

„Och, můj ty světe, moje milá, vždyť vy musíte být unavená za dva! Že jsem si toho nevšimla dříve!" prohlásila Jolla s pochopením a vroucně Katarine objala.

Katarine byla celá v rozpacích a málem se rozplakala, ale objetí přijala s vděčností a na chvíli si položila hlavu na Jollino rameno, jako by to bylo rameno její matky.

„No tak, přece kvůli tomu nebudete brečet. Teď už asi vím, proč potřebujete našeho pana faráře," řekla Jolla. „Moje drahá, dítě je dar z nebes, je to požehnání, všechno bude v pořádku," konejšila ji. „Jestli můžu být tak smělá, kdy se to má narodit? Vypadá to, že asi tak po Vánocích," pokračovala velice vlídným a laskavým hlasem.

„Ano, mělo by to být tak," odpověděla Katarine a pousmála se. Byla ráda, že našla u Jolly pochopení. Pak začala zničehonic vyprávět, jako by chtěla sama sobě ulevit. „Když se můj otec dozvěděl, že se mi líbí Martrek, nechtěl o svatbě ani slyšet. Zato matka proti tomu nebyla."

„A proč otec nesouhlasil? Jestli se na to můžu zeptat…," vyzvídala Jolla, ale přitom nedala Katarine čas na odpověď. „Bylo to snad proto, že vám Martrek není roven? Vidím, že máte hodně drahé šaty, a Martrek je ustrojen jako správce, který pracoval někde na panství! Zřejmě na vašem panství…," pokračovala.

„Ano, bylo to tak," povzdechla si Katarine, které se začalo značně ulevovat, a to hlavně díky tomu, že se mohla někomu vypovídat. „Martrek se mému otci nikdy nezamlouval, i když u nás dělal důležitou práci a otec s ní byl spokojen. Nebyl bohužel bohatý a to se otci nelíbilo."

„No, dělat správce celého panství je přece velice pěkné a on tu práci nedostal ve svém věku od vašeho otce jen tak. Musí být určitě šikovný," energicky podotkla Jolla.

„No, předtím to vlastně dělal Martrekův otec a ten Martreka do všeho zasvěcoval a učil ho, co a jak má dělat. Když pak zemřel, tak se i moje matka u mého otce přimluvila, aby v tom mohl pokračovat Martrek. Já ho znám už hodně dlouho. Je to hodný a zodpovědný člověk, jen jsem jaksi dlouho váhala a nevěděla, jak se rozhodnout, protože do toho hodně zasahoval můj otec. Martrek miluje koně a určitě byl otci dobrým správcem panství a lesů. Bude mu chybět, takového jako Martrek už nenajde. Já už také vím, co je správné, a proto nechci, aby se naše dítě narodilo jako nemanželské. My oba se k němu chceme hlásit a oba ho již nyní milujeme."

„To je od vás velice šlechetné a zodpovědné, tak to po nás nakonec chce i Bůh," řekla Jolla. „Tááák – a teď vám bude určitě tepleji," poupravila suché šaty na Katarininých zádech, pak jí lehce promasírovala prsty a pomohla skrýt její dlouhé černé vlasy pod čepec, naprosto stejný, jako nosila ona a Marta. „Jen ty šaty nejsou tak pěkné jako ty vaše, ale jsou suché. Do zítřka v nich budete muset vydržet," pousmála se a to přimělo Katarine, aby se také usmála. „Jste na dobré cestě a náš Pán vám na ní pomůže. Jen neztrácejte víru a naději!" stiskla Jolla lehce Katarininu ruku na znamení, že je s ní a že s ní souhlasí ve všem, co dělá.

Z ulice k nim doléhaly zvuky kočárů, které tudy projížděly, a také štěkot psů, kteří nemají rádi bouřku. Vtom si Jolla uvědomila, že vlastně zapomněli na psy, kteří jsou na faře. „Ták, moje milá, teď vás zavedu zpět k Martrekovi, protože i když Marta v pokoji pro hosty zatopila, určitě tam bude ještě nevlídno. No, a vy si zatím sníte svůj koláč, a pokud budete mít ještě hlad, můžete

se sama obsloužit. A nenechte se pobízet! Teď přece jíte za dva!“ zasmála se. „No, a pokud pro pana faráře nic nenecháte, Marta zítra upeče nový koláč, jaképak copak…“

Za malou chvilku již opět stály přede dveřmi kuchyně. Jolla pootevřela dveře, postrčila nejistou Katarine dovnitř. „Já teď poběžím dát něco psům, aby tak nevyváděli,“ mrkla šibalsky na Katarine, „a vy se zde ciťte jako doma.“

Když se Katarine vrátila do velké teplé kuchyně, Martrek hned vykročil směrem k ní a něžně jí nabídl objetí, kterých pro ni měl nespočet.

„Myslíš, že se ti v tomhle oblečení budu líbit?“ zeptala se ho, potáhla si bílý čepec trochu do čela a sešpulila ústa.

„Můžeš na sobě mít cokoliv, a stejně budeš vždy půvabná.“ Touto poznámkou jí Martrek zcela určitě polichotil a uklidnil, protože Katarine mu jeho objetí opětovala a tiše mu poděkovala pokýváním hlavy. „Asi bych se měl podívat na koně, jestli se mu nic nestalo. Je slyšet tak pronikavý štěkot psů, že z toho mám docela obavy. Snad se do stáje nedostal vlk,“ řekl.

Marta se hned, jak ho slyšela, chopila slova: „Zrovna jsem si říkala, že jsme dočista zapomněli na psy našeho pana faráře, určitě budou mít pořádný hlad. Ale Jolla tam už přece běžela.“

„Ach tak,“ kývl hlavou Martrek. „Vůbec jsem ji neslyšel. Ale stejně bych se měl jít podívat. Jako bych slyšel štěkot ohařů, loveckých psů. Nemýlím se?“ zeptal se Martrek.

„Máte naprostou pravdu, jsou to dva stříbrní výmarští ohaři,“ přisvědčila Marta.

„Jako správce lesů a lomu jsem kolem sebe měl jak hlídací, tak lovecké psy. Měl jsem je moc rád, stejně jako koně. Uměl jsem to s nimi, a když jsem někam musel odejít, bylo vidět, že všichni trpíme. Kdyby to šlo, vzal bych si je s sebou, protože už teď je nám po nich smutno,“ sevřel lehce Katarinina ramena.

„No, víte, náš pán farář dostal ty psy jako dárek od hraběte Balareta, který má pana faráře moc rád. Často ho zve na hony, kde vlastně ani moc neloví, a tak s sebou alespoň bere psy, aby se pořádně vyřádili. No, a našemu panu faráři se zalíbili hned, jak je viděl, protože – víte – zvířata vycítí, kdo je dobrý člověk. A tak když psi uviděli našeho pana faráře, hned mu začali olizovat ruce a tím si vlastně otevřeli dveře farnosti, které jsou – jak víte – otevřeny pro všechny lidi dobré vůle,“ skočila jim do hovoru Marta. „Byli tak malí a odkázaní na pomoc druhého, už bez mámy, a tak náš pan farář cítil potřebu se jim věnovat. Dělal to někdy i v noci, přestože nemusel. Dokud to šlo, tak s ním psi i spávali, ale teď už mají místo jinde, kde jim to víc vyhovuje,“ vyprávěla s úsměvem dál a nepřestávala gestikulovat, aby příběh měl tu správnou atmosféru.

„Čas už pěkně pokročil, a náš pán nikde," poznamenala s obavou v hlase Jolla a zavřela za sebou dveře, jakmile vešla do kuchyně. Už nebylo nic slyšet, protože psi dostali krmení a byli, jak se zdálo, nadmíru spokojeni.

Po chvilce bylo na chodbě slyšet kroky, které doléhaly až do kuchyně, a tak všichni obrátili zrak ke dveřím. Vstoupil Jakub, který nesl v ruce starou keramickou mísu, způli zadrátovanou, aby mohla ještě k něčemu posloužit.

„Slyšel jsem psy, na které jsme zapomněli, a tak tam zaběhnu nakrmit je," vysvětlil, proč nese tu hlubokou mísu, a hned se snažil v kuchyni pro psy něco najít, aby pak mohli panu faráři říct, že bylo o všechno postaráno.

„A copak neslyšíš, že štěkot už ustal? Že ty jsi zase usnul někde na seně, když bouřka spustila ten rámus, že? Když prší, to se sladce spí!" usmála se Marta. „Jolla se už o všechno postarala, ale tady Martrek by určitě rád viděl naše lovecké psy a zkontroloval koně," otočila se na Jakuba.

„Jestli mohu být nějak nápomocný," nabídl svoji pomoc Jakub, „půjdu s vámi a ukážu vám psy ve stáji. No, a vy si zkontrolujete koně."

„Přijímám," odvětil Martrek. „Tak se alespoň nebudeme bát, když tu máte ta strašidla."

„No, o strašidlech mi radši nemluv," pronesl Jakub, „protože tady na faře se občas dějí věci… Předtím než jsem vzal tuhle službu, mi matka říkala, že zde pobývá duch zesnulého pana faráře, který tuto farnost spravoval. Chodil sem prý hledat svoji modlitební knížku, kterou mu zapomněli dát do hrobu, když ho pohřbili."

Jolla se pokřižovala, obrátila oči vzhůru, až dostala legrační výraz, a řekla: „Já to také slyšela. Nechť mu dá Pán Bůh lehké odpočinutí."

„Ále, Jollo, copak nevíš, že pan farář říká, že máme jenom moc bujnou fantazii a že se máme víc modlit za duše zesnulých?" přidala se k rozhovoru Marta, která se již točila kolem jiné práce potřebné na zítřejší bohoslužby, a tak na stůl pokládala svícny, čistila je hadříkem a vyškrabávala z nich vosk, jenž ucpal otvor, do kterého se usazovaly svíčky.

„Tak tedy pojďme, alespoň mi nebude smutno. Jak říkáte, čas už hodně pokročil," pobídl Martrek Jakuba, ale ten stál a pořád se mu jaksi nechtělo.

„Jakube, ty budeš asi mít chuť na koláč, a tak tě nos přivedl sem!" zasmála se Jolla a podala mu kus jablečného koláče, když viděla, že se neměl k odchodu, i když neříkal, co by chtěl. „Marto, dej mladé slečně ještě trochu mléka s medem. A ať si vezme také koláč, aby neměla hlad," dodala.

Katarine seděla tiše na lavici, která byla v prostorné kuchyni hned vedle kamen, a poslouchala, jak v peci praská oheň. Upřeně hleděla jen pár metrů před sebe a přemýšlela o tom, jak jí je smutno. Jak ji otec nechtěl pochopit a ani matka se svým přemlouváním nic nezmohla. Oba své rodiče milovala, ale do jejího srdce vstoupil někdo jiný, někdo, kdo ji miloval víc než svůj život. A ona jeho city jednoduše opětovala, protože tutéž náklonnost a lásku cítila i ona k němu.

Ta chvíle zasnění u teplých kamen ji přiměla zavřít oči a vykouzlila před ní celý její dosavadní život: jak vyrůstala na hrabství v honosném sídle svých rodičů, se vším pohodlím, rodičovskou láskou, starostmi, ale i dobrodružstvími…

SNĚNÍ JI PŘENESLO ZPĚT NA HRABSTVÍ

„Martreku, ty nedáš těm koním pokoj," zaštěbetala Katarine nesměle, když se nepozorovaně vplížila do otcovy stáje. Hrabě Richard Wellnsburg byl na své koně právem hrdý.

Stála před Martrekem ve slušivém jezdeckém kostýmku a chtěla si nechat osedlat svého koně na ranní projížďku. Katarine byla jako vždy dokonale ustrojena a jezdecký oděv, který dostala od svého otce k narozeninám, nosili jinak na jejich panství pouze mladí šlechtici. Ona jediná byla výjimkou, což jí schválil otec. Právě on chtěl a přesvědčil ji, aby nosila mužský oděv, který ji může při jízdě ochránit před větrem, sluncem a odřeninami. Katarine si však myslela, že otec ji chce obléknout do mužského jezdeckého oděvu z jiného důvodu. Pochopila to, když se svou matkou mluvila o všem možném a nemožném. Dozvěděla se, že otec si vždycky přál mít syna a to se mu nevyplnilo. Kdyby Katarininu hlavu nezdobily nádherné dlouhé tmavé kadeře, které se nedaly schovat pod malý jezdecký klobouček, byla by celý kluk. A protože se otci nevyplnila touha mít dědice po meči, snažil se dceru vychovávat a pohlížet na ni, jako by byla chlapcem. Matka se na něj pro to hodně zlobila a dceřinu výchovu pečlivě protkávala učením, které potřebovaly mladé dívky, aby si získaly úctu a uznání, jakého by se mělo šlechtičnám dostávat.

Katarine se na panství svých rodičů opravdu nenudila. Utíkala z jedněch lekcí, aby stihla jiné. Z tanečního parketu běžela rovnou do šermírny, kde ji již netrpělivě čekal nastrojený soupeř – její učitel. K tomu, aby zvládala vše, co pro ni bylo nachystáno, nepotřebovala mnoho úsilí. Šlo jí to samo od sebe a ani nemusela nic šidit: vše se učila s radostí. Otec ji občas potají sledoval a byl alespoň z poloviny šťastný, že v ní našel i syna.

„Hm, jak vidím, vše jsi již pečlivě připravil," pousmála se Katarine plaše na Martreka, ale nepodívala se mu do očí. Věděla, že musí říct něco zdvořilého, jak se na slušně vychovanou dívku patří a jak ji to matka vždy učila. Přijala nabídnutou pomoc, aby se snadněji dostala do sedla. Chtěla užít Martrekových dlaní jako schůdek, který by jí pomohl dostat nohu do třmene a vyšvihnout se do sedla. Byla však nepozorná a noha jí vyklouzla z třmene, přičemž se Katarine

ocitla v Martrekově náruči. Rychle se otočila a byla ráda, že v tu chvíli neviděl její obličej, zcela zalitý ruměncem. Cítila jeho pevné paže, jak ji sevřely v pase a nedovolily jí upadnout. Byla k němu otočena zády a v ten okamžik nevěděla, co má dělat. Byl to jenom zlomek vteřiny.

I samotný Martrek byl rád, že ani ona nevidí, jak je z toho, co se stalo, zmatený. Naklonil se k jejím vlasům a hluboce vdechl jejich nezapomenutelnou vůni. Tu vůni, již měl tak rád a jež byla typická jen pro ni. Vzduch byl naplněn zvláštní atmosférou, kterou oba přijímali a nechávali se jí unášet.

Martrek si přál, aby Katarine alespoň způli věděla, co k ní cítí. Věděl, že si nejsou rovni: ona byla bohatá, a on byl pouhý vesnický chasník – a to ho velmi zraňovalo. Moc tím trpěl, pokaždé když byl vedle ní, protože si to uvědomoval.

„Och, to jsem ale nešika," otočila se k němu Katarine ještě celá zmatená, když jí ruměnec z tváří poněkud ustoupil. „Děkuji za záchranu. Kdybys tady nebyl, asi by to hodně bolelo, dosednout přímo na zem." Opět se nesměle pousmála, ale ani tentokrát se mu nedokázala podívat do očí. „Děkuji ti, Martreku," pronesla ještě jednou tiše. Narovnala se a podruhé byla při nasedání na koně již opatrnější. Opět jí pomohl vyhoupnout se do sedla a tentokrát to bylo bez nehody. Katarine tedy mohla odklusat na svoji ranní projížďku.

„Dě-ku-ji ti, Mar-tre-ku," neslo se vzduchem dlouhé veselé zavolání, které přicházelo již z druhé strany stáje. Radostně popoháněla koně vpřed po orosené trávě.

Martrek se za ní díval až do doby, kdy už ji nebylo vůbec vidět. Pak se otočil a kráčel do stáje k slámě, kterou se chystal podestlat koním, tu starou chtěl vyhodit. Pohyboval se svižně a práce mu šla od ruky.Vůbec si přitom nevšiml, že ve stáji není sám.

„Pracuješ, Martreku, pracuješ?" uslyšel za zády.

„Co tady děláš, Eveline? Proč mě pořád pronásleduješ?" zeptal se Martrek tiše.

Eveline, plavovlasá dívka, která pracovala na panství v kuchyni, přistoupila k Martrekovi, chytila ho zezadu za ramena, otočila si ho k sobě a podívala se mu zpříma do očí. Na chvíli si sundala svůj bílý nařasený čepeček a soucitně k němu promluvila: „Martreku, je mi líto, že to musím říct, ale Katarinini rodiče pro ni hledají jinou partii, a hlavně se pro ni připravuje velký bál. Ona je urozená a pravděpodobně své rodiče poslechne. Vím, že se jí líbíš, i když ti to asi nikdy neřekne, a také vím, že ona se líbí tobě. Ale to je asi vše a dál to nebude pokračovat, nemá to budoucnost. Ona má všechno, žije v blahobytu a nemyslím si, že by ho chtěla opustit," vyslovila svůj názor Eveline, která měla levou stranu své sukně koketně vykasanou až k pasu, což jí umožňovalo lepší pohyb – a navíc se nedalo přehlédnout, jak jí to sluší.

„Eveline, prosím, nech mě na pokoji," požádal ji Martrek a dál házel vidlemi slámu ke koním.

„Milý Martreku,“ štěbetala Eveline, „tak nebo tak to jednou skončí. Od soboty za tři týdny tady bude spousta hostů a i vrabci na střeše si štěbetají, že se Katarinini rodiče budou snažit najít a představit jí mnoho nápadníků. Proč jsi pořád tak zaslepený?!“

„Ale já jsem neslyšel, že by se něco chystalo,“ oponoval jí Martrek. „Slyšela jsi něco, co není pravda. Víš, že ji mám rad, a tak mě chceš zranit. Chceš mi tím říct, že by bylo lepší myslet na tebe, Eveline?“

„Nebuď tak urážlivý,“ dodala Eveline, „neslyšel jsi to, protože jsi tady na druhém konci panství nebo v lomu, kde se k tvým uším nic nedonese. Nebo jsi to slyšel, ale nechceš si připustit, že je to pravda. Asi by ses měl přesvědčit sám,“ uzavřela Eveline diskusi.

Martrek cítil, že mu něco sevřelo hrudník a že nemůže dýchat. Věděl, že nemá právo něco po Katarine chtít a že ta její milá slova asi nic neznamenají, protože ona je vlastně vlídná a milá na každého. Jak si jen mohl namlouvat, že k němu něco cítí?

Eveline přistoupila blíž a pronesla: „Martreku, proč máš pocit, že na ni žárlím? To není pravda. Je mi tě líto, ale takový je prostě svět, musíš se s tím smířit. Katarine se mi občas svěří!“

Chvíli bylo ticho. Martrek zvedl hlavu a čekal, že mu snad řekne něco z toho, o čem si s Katarine důvěrně povídají.

„Tak pokud chceš slyšet pravdu, proč jsem tady, tak ti to tedy řeknu. Ty jsi tvrdohlavý mezek a já se na to už nemůžu dívat. Pro rány Boží, dělej něco! Copak ti to nedochází? Copak máš v hlavě jenom ty koně?“ promlouvala k němu rozzlobeně, bušila pěstí do dřevěného sloupu, který tvořil pilíř stáje, a rozhněvaně ho pozorovala.

„Ty myslíš, že bych…?“ Martrek začal bezmyšlenkovitě sedlat koně.

„Doufám, že máš namířeno správným směrem!“ zavolala na něj Eveline a dívala se na něj, jak mu nervy v celém těle pracují.

„To nevím. Vím jenom, že chci být sám,“ odsekl Martrek.

„Sám? Tak to jsi mě tedy špatně pochopil!“ volala za ním, ale on ji už neslyšel.

Hnal koně ke kamennému lomu a doufal, že ho svěží voda v jezírku u cesty osvěží, a že tak přijde na jiné myšlenky. Po chvilce zběsilé jízdy si uvědomil, že kůň za nic nemůže, a zvolnil. Zdáli na něj vyhlíželo jezírko, v němž se s koni rád brouzdal a v němž nacházel po těžké práci odpočinek.

Seskočil z koně a vrhl se do vody, aby zchladil všechen žár, který v něm byl. Už cestou si sundal košili a o ostatní se nestaral. Ani neuvázal koně, protože věděl, že na něj bude čekat a opodál si najde pastvu. Ponořil se do vody a vnímal, jak je mu dobře. Když se vynořil, uviděl

svého koně, který ho pozoroval, jako by neměl hlad a nechtělo se mu nikam chodit. Martrek písknul a kůň se s radostí hnal do vody.

***

Katarine vídávala Martreka skoro pravidelně, když si chtěla vyjet na koni. On jí vždy pečlivě přichystal jejího oblíbeného koně – černého arabského plnokrevníka jménem Richamelan, kterého dostala od rodičů k dvacátým narozeninám. Aby měla od každého z rodičů něco na památku, byl kůň pojmenován z poloviny po Katarininu otci Richardovi a z poloviny po Katarinině matce Melanii: Richamelan. V den jejích narozenin se rodiče nemohli dohodnout, kdo jí dá lepší dárek, ani jeden nechtěl být horší, tak se dohodli na šibalském řešení: dali jí koně, na kterého byli oba právem pyšní. Ten se pro ni stal nejoblíbenějším společníkem, společně se stříbrným mysliveckým ohařem jménem Nurby.

Katarine si všimla, že Martrek je oba prohání v době, kdy na ně ona nemá čas a musí se věnovat společenským povinnostem, jichž bylo v průběhu roku na hrabství jejích rodičů hodně. Neuniklo jí ani to, jak se s koni mazlí. Párkrát se přistihla, že stojí za dveřmi stáje a nahlíží dovnitř, aby Martreka viděla, jak jejího koně sedlá, jak ho hřebelcuje a jak si s ním povídá. Práce s koni, a to hlavně v létě, ho často rozehřála natolik, že odhodil košili a pokračoval obnažený do půl těla, celý pohroužený do práce. Promlouval ke koním, mluvil s nimi, jako by to byli jeho nejlepší přátelé. Katarine musela občas zadržet dech, aby na něj nepromluvila, když ho z úkrytu sledovala. Musela uznat, že mu to nesmírně sluší. Měl koně stejně rád jako ona a také si všimla, že s ní mluví vždy pěkně a má pro ni jen něžná gesta.

Zjistila ale i to, že není sama, kdo Martreka obdivuje. Eveline, která pracovala v jejich panské kuchyni a kterou znala odmalička, protože si spolu často hrávaly, mu občas přinesla džbán čerstvé vody, když se staral o koně, a vesele se s ním bavila. Katarine se přistihla, že trošičku žárlí, a hned se za to pokárala.

Když mluvila o Martrekovi s matkou a když ho chválila, jak jí pokaždé vzorně připraví koně, dozvěděla se, že i její matka má Martreka ráda, téměř jako syna. Alespoň to tak říkávala a to dodalo Katarine trošičku odvahy na Martreka občas promluvit, i když jen nesměle. Vždy to bylo s úsměvem, do kterého bylo vloženo víc než jen zdvořilost. Přála si, aby si mohli s Martrekem popovídat a nezůstávalo u pouhého stručného děkování. Od Eveline, která jí o Martrekovi vyprávěla, věděla, že ve volných chvílích rád čte a učí se novým věcem.

Katarine si užila svou projížďku a již měla namířeno domů, kdy si najednou u jezírka všimla volně se pasoucího koně. Zastavila u něj a poznala, že je z otcovy stáje. Sedlo leželo vedle na trávě. Pohladila koně rukou po zádech a zjistila, že je mokrý, jako by se koupal. Otočila se proto

k jezírku a uviděla ve vodě postavu. Po chvíli v ní poznala Martreka. Usedla tiše na kámen a pozorovala ho, jak plave a dovádí.

Jakmile ji Martrek spatřil, uvědomil si, že se s koněm vydal stejnou cestou jako ona. Zamířil k ní a cestou si utíral záda košilí, kterou předtím odhodil. Katarine nečekala, že ho zde potká, bylo to pro ni překvapení, a tak dál jenom tiše seděla.

„Stalo se něco na panství? Poslali tě za mnou, že ses vydal tímto směrem?“ vyzvídala nesměle. Nevěděla, co jiného říct, ale v hloubi duše byla ráda, že ho vidí.

„Katarine, řekni mi, tvoji rodiče ti hledají…“ Martrek se najednou zarazil a nemohl dopovědět, co měl na jazyku.

„Rodiče mě hledají? A proč mě hledají? Ptala jsem se, co se děje!“

„Ne ne, nic se neděje. Jenom jsem zaslechl, že… ti rodiče hledají…“ Martrekovi se sevřelo hrdlo. Po chvíli pokračoval, ale již nemluvil o tom, na co se chtěl zeptat. Neměl odvahu, bál se, že něco pokazí. „Byla jsi dost dlouho pryč a myslel jsem, že rodiče o tebe budou mít strach,“ vychrlil ze sebe a rychle si začal do košile utírat mokré vlasy, aby si mohl zakrýt obličej.

„Tak to abychom se vydali domů,“ pravila Katarine a její pohled zůstal zabodnutý na Martrekových pažích, zatímco on už připevňoval na koně sedlo. Dobře se na něj dívalo, jak mu šla práce od ruky, a Katarine si ani neuvědomila, že se mu najednou dívá do tváře. „Asi budu opět potřebovat tvoji pomoc,“ usmála se a postavila se ke koni. Představovala si, jak by asi teď měla šťastně upadnout do jeho silných paží, právě teď, když ví, jak moc ho chce obejmout.

Už nasedala na koně, ale nakonec ještě opět pomalu seskočila na zem, protože pokus o uklouznutí se jí nezdařil. Otočila se k Martrekovi a chtěla mu něco říct. Zadívala se mu zpříma do očí, ale nemohla nic dělat. Cítila se, jako by celé její tělo bylo ztuhlé a přikované k zemi. Nemohla pohnout rukama ani ústy.

Martrek ji uchopil a lehce nadzdvihl, věnoval jí dlouhý pohled, po chvíli ji opět postavil na zem a silně ji objal. Bylo to jen na kratičkou chvilku, protože si nebyl jist, jak bude Katarine reagovat. Čekal políček a pokárání. Nic z toho se ale nestalo, a tak se předklonil a nastavil jí opět ruce, aby se mohla vyhoupnout do sedla. Trochu osmělen se neubránil poznámce: „Jsi v pořádku? Nechceš si chvíli odpočinout?“ Doufal, že bude mít čas si s ní promluvit.

„Jsem v pořádku,“ odpověděla Katarine a rozhlédla se po svém loveckém psu Nurbym, který pobíhal po břehu jezírka a čekal jenom na její povel. V duchu si také přála s Martrekem popovídat, ale nevěděla, jak začít. V takové situaci ještě nikdy nebyla. Přivolala Nurbyho, a když se s Martrekovou pomocí opět dostala do sedla, dala mu povel k odjezdu.

„Já se ještě podívám do lomu, jestli je tam všechno v pořádku, když už jsem tady," řekl Martrek. „Nevypadá to, že mě chceš požádat, abych tě doprovodil domů," dodal s povzdechem, když už ho Katarine nemohla slyšet.

„Dávej na sebe pozor," zakřičela za ním a v duchu se ptala sebe samé, zda tím, že za ním tuhle větu zavolala, něco nepokazila.

„Tak přece něco řekla! Určitě jí nejsem lhostejný, určitě ne!" opakoval si Martrek a měl z jejího zavolání radost. V mysli mu ale hlodala také myšlenka, že to zvolání, aby si dával pozor, bylo jen projevem jejího vytříbeného, zdvořilého chování.

Na obloze nebyl ani mráček, což slibovalo velice pěkný den, který se již schyloval k polednímu. Katarine milovala ranní vyjížďky, při nichž mohla splynout s přírodou a užívat si svěží vůni pokosených polí, obdivovat luční květy a naslouchat zpěvu ptáků. Když se jí naskytla příležitost, vdechovala tu slastnou vůni plnými doušky. Ráda si s sebou brávala i knížky a četla.

Nyní ale cval koně vůbec nevnímala, její mysl byla zaměstnána Martrekem a jeho silným objetím, které ještě teď vyvolávalo na její tváři šťastný úsměv. Nevnímala ani štěkot Nurbyho, který něco větřil. Vysílal varovný signál, který však Katarine zcela ignorovala, jsouc plně pohroužena do svých myšlenek.

Plachá srna, která neslyšela nikoho přicházet, protože vítr vanul od ní, se znenadání vyplašila a zkřížila cestu koni, jenž v tom zmatku nedokázal udělat na svoji obranu nic jiného než se vzepnout, aby se bránil vetřelci, který se před ním vynořil z lesa. Tím vyhodil nepozornou jezdkyni ze sedla. Katarine dopadla poblíž lesní cesty na kupu sena, ke které zřejmě srna směřovala, aby zasytila hlad.

Nurby zběsile štěkal a začal srnu pronásledovat, větřil v ní nepřítele. Po chvíli se však vrátil a bezradně pobíhal kolem Katarine, která nejevila známky života. Nurby jako by zvažoval, co bude lepší: zůstat s ní, nebo běžet pro pomoc. Začal jí olizovat ruce na znamení toho, že je s ní a že se nemusí ničeho bát, nakonec se ale rozhodl, že bude přece jenom lepší běžet pro pomoc. Rozběhl se k panství, ale náhle se zastavil, jako by opět přemýšlel. Chvíli byl zmatený a čekal na povel. Žádný ale nepřicházel, a tak se rozhodl jednat. Ještě jednou se přiblížil k ležící Katarine, zakňučel, jako by se chtěl omluvit a říct „za chvíli se vrátím", a pak se rozběhl směrem k lomu, kde ještě pořád cítil Martreka, který mu mohl pomoci. Nurby zběsile uháněl k místu, o kterém si byl jist, že na něm najde pomoc.

„Nurby? Proč se vrací?" podivil se Martrek, jakmile ho zahlédl běžet se štěkotem směrem k sobě.

„Probůh, kde je Katarine? Něco se muselo stát! Takhle se psi chovají, když hledají pomoc!" hlesl nervózně Martrek a popohnal koně vstříc Nurbymu.